
**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN.**

Vu Lan 2022 (Florida)

<blockquote>Kalama tri ân bạn vuihtv ghi chép.</blockquote>

[09/08/2022 - 10:58 - vuihtv]

Vu Lan 2022, bài pháp ngắn sư thuyết tại chùa Phật Pháp, Florida USA. 07/08/2022

Nam Mô Bổn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật,

Kính bạch nhị vị hòa thượng,

Kính bạch chư tôn đức tăng ni

Kính thưa toàn thể Phật tử trong đạo tràng trưa nay nhân dịp Vu Lan thắng hội.

Kính tất cả quý vị,

Có một chuyện mà tôi nghĩ là mình phải nói rõ với nhau ở đây, đó là mình thường nói đến chữ Hiếu mà có một chữ nó hay hơn như vậy, nó Phật pháp hơn như vậy rất nhiều nhưng hiếm khi và gần như chưa bao giờ tôi nghe Phật tử Việt Nam nói đến cái chữ đó, đặc biệt là trong ngày Vu Lan, đó chính là chữ “tri ơn”. Thật ra trong tinh thần Phật pháp, tinh thần của kinh điển Pali thì chữ Hiếu của mình được đức Phật nhắc đến bằng chữ Tri Ôn. Tri Ôn.

Trong đời của một con người, chúng ta có rất nhiều lần, nhận lấy ân tình của bao nhiêu người thiên hạ, mà trong đó thâm sâu nhất, lớn rộng nhất, thiêng liêng nhất phải kể đến 3 ân tình lớn:

Thứ nhất, Cha mẹ là người đã mang chúng ta vào cuộc đời này.

Ân tình thứ hai, lẽ ra phải kể số 1, mà bà con là người Việt Nam mà tôi kể số 1 thì bà con sốc cho nên tôi phải để cha mẹ đằng trước, chứ đúng ra ân tình lớn nhất là ân tình của đức Phật. Nếu không có đức Phật thì hôm nay chúng ta không có cơ hội để ngồi lại với nhau trong đạo tràng như thế này, trong sự cảm thông không phân biệt ranh giới nào hết. Chính tinh thần của đạo Phật đã đem chúng ta lại với nhau, và chính đức Phật đã đem lại ánh sáng trí tuệ cho mình, mình biết Mình là ai? Ở đâu mình tới? Mình sẽ về đâu? Bây giờ mình nên làm cái gì? kể cả trách nhiệm đối với cha mẹ, nếu không có Phật pháp dẫn đường thì hiếu đạo của mình rất là hạn chế.

Cho nên, chuyện đầu tiên là phải nói đến ơn của Đức Phật, rồi thứ hai đến Ôn của Cha mẹ. Ôn thứ ba là ơn của tất cả những người nào đã đem lại cho mình một sự hỗ trợ về tinh thần cũng như vật chất.

Thì 3 cái ơn, tôi nhắc lại:

1- Ôn của đức Phật/ Tam Bảo

2- Ôn của cha mẹ

3- Ôn của những người đã giúp đỡ mình từ tinh thần tới vật chất.

Đó là 3 cái ơn.

Hôm nay Vu Lan là ngày tri ơn, đúng ra hôm nay là ngày Thanks giving của Phật giáo. Ngày Thanks giving nếu định nghĩa cho rõ ràng nó hay hơn ngày Father’s Day, nó hay hơn ngày Mother’s

Day. Bởi vì, ngày Thanks giving, tôi nhắc lại, định nghĩa theo Phật giáo nha, chứ không phải định nghĩa theo tinh thần của người Mỹ. Ngày Vu Lan là ngày chúng ta nhớ lại ân tình của cha mẹ.

Và, nếu nói hôm nay là ngày chúng ta nhớ lại ân tình của cha mẹ là mình nói hơi gương, vì ân tình của cha mẹ là mình phải nhớ suốt 365 ngày trong 1 năm chứ không riêng ngày nào hết. Ngày nào mình nhớ được cha mẹ thì phải nhớ, mà làm được cái gì cho cha mẹ thì mình làm.

Và Tây họ có câu rất là hay: Mình muốn người khác đối xử với mình ra sao, thì mình nên đối xử với người khác như vậy. Chúng ta cứ trông đợi con cái có hiếu với mình, nhưng mà thường khi chúng ta đối xử với cha mẹ có được như mình mong con cháu nó đối xử với mình hay không? Các vị nghĩ kỹ lại coi.

Bản chất người phàm mình coi trọng tác phẩm hơn nguồn cội. Các vị nghe tôi nói có phải không? Có thể bây giờ trời nóng quá các vị nổi sùng không đồng ý nhưng tôi nay về các vị nghĩ coi có đúng không.

Người phàm nói chung coi nặng tác phẩm hơn nguồn cội. Tác phẩm là sao? Nó là con của mình, mình nhìn qua đứa con mình thấy dáng dấp của mình, cái tôi của mình trong đó nhiều hơn thế là mình coi nặng nó nhiều hơn. Hiếm có người coi nặng cha mẹ hơn con cái lắm. Cho nên, nói gì thì nói chứ lo cho cha mẹ hiếm có ai mà lo nhiều hơn lo cho con. Bên Âu Châu tôi thấy cái này mới đau lòng. Bố mẹ thì đem gởi trong nhà già, mà mỗi ngày hầu con chó. Sáng dắt nó đi, chiều dắt nó đi mà mỗi lần gia đình muốn đi vacation xa một là đem gởi người quen, hai là đem gởi chỗ Pet Hotel trả tiền le lưỡi luôn để nó lo mèo, lo chó cho mình. Khi mình ở nhà thì thay phiên nhau lo cung phụng con chó. Các vị thấy người Thụy Sĩ họ dắt chó các vị thấy đau lòng lắm. Trên đường lúc nào quãng xa xa, có thùng rác công cộng, kê bên có thùng rác đựng phân chó. Mình dắt chó đi mình phải có chuẩn bị sẵn sàng một cái bao ni lông, khi nó đi như vậy mình luôn tay vào bao ni-lon mình hốt, rồi mình đi đến chỗ thùng đó mình bỏ vào thùng trong đó. Cứ hầu như vậy. Mà trong khi bố mẹ mình đem bỏ cầu bắt cầu bơ trong nhà già.

Cho nên, nói thiệt, nói trên đầu thờ Phật, nói mang tiếng hiếu đạo, nói Vu Lan nhớ mẹ cha, nhưng tôi nhìn đa phần người Việt ở hải ngoại sợ người già lắm, mà đặc biệt chỉ lo cho con thôi. Nó hư cỡ nào cũng hầu nó, thờ nó, chứ số người Việt Nam ở hải ngoại dành thời gian cho cha mẹ không có nhiều.

Tôi cũng nói thiệt, tôi là một thầy chùa, nhưng chuyện của quý vị thì mặc xác, mắc gì tôi, nhưng ngẫu nhiên, tình cờ tôi bước tới nhà Phật tử nào mà có ông nội, bà nội, có ba má trên 80 tôi vui lắm, các vị có biết không? Tôi đến nhà nào ở hải ngoại này, bên Âu Châu hoặc bên Mỹ mà tôi thấy nhà nào có ông cụ bà lão trên 80 tôi vui lắm. Là vì sao? Là vì ít nhất tôi thấy họ chịu nuôi người già, họ chịu chứa người già, họ chịu đựng, họ chấp nhận được người già. Chứ còn ở xứ Âu Mỹ thì khó lắm. Tôi không có đủ tư cách để tôi nói về chữ Hiếu ở đây, bởi vì má tôi mất rồi. nhưng có điều tôi chỉ muốn qua bài nói chuyện ngắn ngắn trưa nay tôi muốn gửi đến các vị một chữ thôi, đó là chữ “tri ơn”. Nói đến cha mẹ là mình cảm ơn người đã tạo nên hình hài này, tạo nên sắc vóc này, đã giới thiệu mình vào cuộc đời, đó là một phần. Ngày Vu Lan còn có ý nghĩa nữa là ngày tri ơn. Tri ơn trên là Tam Bảo, Tam Bảo đã đem lại cho mình nguồn sáng để mình sống đẹp hơn, sống tốt hơn. Mình sống trong cuộc đời này không phải chỉ cho mình đâu, mà mình sống cho những người chung quanh, sống cho xã hội, sống cho chúng sinh, sống cho đồng bào, dân tộc, đất nước và cho cả hành tinh. Chúng ta phải sống có trách nhiệm hơn. Nếu các thế hệ tiền nhân trước chúng ta họ sống không để lại cái gì đẹp thì hôm nay liệu chúng ta có được những gì chúng ta đang hưởng hay không? Cho nên, một con đường sạch, một ghé đá công viên đẹp cũng là cái ơn của người khác mình phải nhớ, nói gì là hình hài mấy chục ký lô này, của cha mẹ để lại, nói gì là nguồn sáng của Tam Bảo đã đem lại cho mình.

Tôi xin nhắc lại một lần nữa. Trong tất cả các loài động vật, chỉ có con người mới có lòng tri ơn. Tôi biết nhiều người sẽ không đồng ý, các vị sẽ dành kể cho tôi nghe là các vị có nuôi một con chó rất là ngoan. Tôi xin thưa, con chó nó có những động thái mình gọi là thương chủ thật ra nó là bản năng của nó thôi, nếu nói lòng tri ơn thì chỉ có con người thôi. Chỉ có con người mới có khả năng tri ơn. Và tôi cũng nói thiệt, chuyện đau lòng này: Máu vong ơn trong lòng chúng ta nó cuộn cuộn chảy, nó mạnh lắm quý vị biết không? Tôi ví dụ này chắc các vị tin này.

Tôi nuôi các vị, tôi hầu như là bà nội của tôi, mỗi ngày tôi cho các vị 10.000\$ để đi shopping, cho ăn yến ăn sâm, đêm về cho các vị nước ấm ngâm chân, thỉnh thoảng tôi còn làm nail cho các vị nữa, tôi hầu suốt 10 năm như vậy, các vị ăn gì tôi cũng mua, đi máy bay lúc nào cũng đi business, nhưng sau 10 năm đó, thỉnh thoảng tôi đổi qua đôi tượng khác, tôi không lo cho các vị nữa, có hiểu tôi nói gì không? Lúc đó các vị chỉ có giận thôi, các vị quên sạch 10 năm qua tôi đã hầu các vị như thế nào. Tin tôi đi, chuyện đó có thiệt. 10 năm trôi tôi hầu các vị như thế nào, tới năm thứ 11 tôi không hầu nữa, tôi chuyển qua người khác. Điều đó cho thấy, cái máu vong ơn của mình nó lớn ghê lắm. Mình rất dễ giận cha mẹ. Cha mẹ khổ với mình một đời nhưng mình cứ canh me cha mẹ có gì đó là mình xù liền, mấy chục năm ơn nghĩa. Tin tôi đi. Mình rất dễ quên ơn cha mẹ để quay về với con của mình, mình có khuynh hướng coi trọng tác phẩm hơn nguồn cội.

Hôm nay trong ngày Vu Lan này tôi muốn nhắc lại một chuyện thôi, sống nó người một chút, có lòng tri ơn một chút. Trong kinh có câu này “Người hiền trí trú nắng dưới một gốc cây, khi ra đi không nở bẻ cành nhánh đã che nắng mình hồi nãy”. Người Việt Nam có một câu “ăn trái nhớ kẻ trồng cây”, mình thêm câu nữa “ăn cây nào mình đào cây nấy”, lẽ ra là phải “rào”. Cho nên ngày Vu Lan chỉ có một chữ mà tôi cho là chữ quan trọng đó là chữ “tri ơn”.

Trong kinh đức Phật dạy “Này các tỳ-kheo, có 3 hạng người rất khó tìm trong cuộc đời này. Một, đó là đức Phật Chánh Đẳng Giác, một con người mà có 3 cái đặc biệt sau đây: Đức Phật là người mà ai Ngài cũng thương, đức lành nào Ngài cũng có, và cái gì Ngài cũng biết. Người như vậy được gọi là người hiếm có ở trên đời. Hạng người thứ hai là hạng người có thể thuyết giảng giáo pháp của chư Phật chính xác và bằng thiện tâm, thiện chí. Đó là hạng người khó tìm thứ hai. Và hạng thứ ba, các vị nghe rất khó tin nhưng đó là sự thật, đó là hạng người biết tri ơn” Hồi nhỏ tôi đọc cái đó tôi khó chịu lắm. Tôi nghĩ, Phật thì khó tìm đúng rồi, người có khả năng thuyết giảng Chánh pháp đúng với lời Phật mà lại thuyết giảng bằng thiện tâm, thiện chí thì cứ cho là hiếm đi. Nhưng cái hạng thứ ba, sao mà hiếm được? Người có lòng tri ơn sao mà hiếm được? Nhưng mà bây giờ tôi già rồi các vị biết không? Tôi già rồi, tôi thấm. Qua bao nhiêu thăng trầm dâu bể trong đời sống tôi mới thấy ra một điều: Máu vong ơn của mình nó cuộn cuộn chảy.

Không lẽ tôi nói thiệt câu này các vị nổi điên lên, chứ trước mặt tôi toàn người có khả năng vong ơn nhiều hơn là người có khả năng tri ơn. Các vị rất là dễ phũ tay. Tin tôi đi. Rất là dễ phũ tay. Tôi tốt với quý vị bằng trời, tôi tốt 10 năm, tôi chỉ làm phiền các vị một buổi sáng thôi, 10 năm kia đi vào sương khói. Đây là lý do vì đâu chúng ta có 1 ngày để nghĩ về cha mẹ, và cái ngày đó mang tính sample thôi, chứ lẽ ra, mang ơn thì suốt một đời. Người ta giúp mình một lần thôi, người ta chỉ làm sponsor cho mình buổi đầu khi mình mới đặt chân lên nước Mỹ, mà mình còn phải nhớ cả đời, nói gì là cha mẹ.

Cho nên, tôi chột lại một chuyện thôi. Mang ơn thì phải trả ơn. Trả bằng cách nào? Trong kinh nói, ngắn gọn thôi, tôi mệt, tôi cũng không ham nói đâu, tôi đi.

1 – Bố mẹ còn sống tận lực, tùy khả năng phụng dưỡng vật chất, hỗ trợ tinh thần. Phụng dưỡng vật chất là sao? Bố mẹ cần thức ăn, thuốc men, áo quần, đi lại, giải trí giúp được thì giúp, tùy khả năng.

2 – Về tinh thần, tránh để cho bố mẹ phải tủi thân, phải đau lòng, phải xấu hổ, phải mất mặt giúp cho cha mẹ được hạnh diện, được vui, được an lạc, thì đó là giúp về tinh thần.

Đó là khi bố mẹ còn sống. Khi bố mẹ mất thì chúng ta chỉ có làm 1 việc thôi. Đó là làm công đức hồi hướng.

Và, tôi cũng mong rằng, mấy cái vong trong tháp, nghe tôi nói cái này ráng phù hộ cho tui.

Đó là người Phật tử thứ thiệt, thứ thiệt chứ thứ dỏm không nói, thứ thiệt, không đợi đúng ngày mới làm lễ cúng cho cha mẹ, mà bất cứ lúc nào, nhớ đến cha mẹ thì lập tức tìm một việc lành nào đó để làm và hồi hướng cho cha mẹ. Tôi ví dụ như, theo dõi mấy công đức ở các chùa Tích Lan, Miền Điện, Việt Nam, Lào, hoặc là chùa ngay trong khu vực, coi có chùa nào cần mình giúp, rồi hồi hướng cho bố mẹ, hoặc là bí quá, buổi sáng, chạy ngang chùa, chạy vô thắp hương, cúng bó hoa rồi hồi hướng cho má, cho ba, không cần có ngày giờ gì hết. Nha.

Các vị tượng tượng trong kinh nói thế này. Một người ở tù họ mong mình đi thăm dữ lắm. Người trong bệnh viện họ mong mình đi thăm dữ lắm. Mà các vị nghĩ sao, nếu các vị nằm trong bệnh viện mà tôi đợi đúng ngày 8/3 tôi mới đi thăm, các vị nghĩ sao. Tại cái ngày đó là ngày các vị nhập viện,

cho nên mỗi năm tôi canh đúng ngày đó tôi đi vào tôi thăm, các vị có nổi sùng không? Thăm được thì thăm chứ. Thăm tù, thăm bệnh đều như vậy hết, thăm được lúc nào thì thăm. Thăm càng nhiều càng tốt. Người thân mình cũng vậy. Họ tắt thở rồi, họ phải đi về cảnh giới nào đó theo cái nghiệp của họ. Tuy nhiên, về phía mình, đâu không biết họ đi về đâu, nhưng bất cứ lúc nào thấy (nhớ) họ thì nên làm phước hồi hướng. Và, công đức đó để hồi hướng ấy không nhất thiết phải là buổi trai tăng ghê gớm đình đám, mà chỉ cần một bình hoa cúng Phật, một bó hương, một mâm trái, một túi thức ăn cúng dường là được rồi, chứ không nhất thiết phải ghê gớm, phải tốn kém. Nha. Thì, tôi nghĩ rằng, mấy cái vong họ nghe họ mừng lắm, vì kể từ đây bà con không cần đợi đúng ngày. Hoặc, có người cứ nằm chiêm bao thấy má mới cúng. Còn bữa nào lâu quá không thấy má tưởng má đi xa rồi, khỏi cúng. Không cần. Không phải lúc nào má cũng có thể cho mình thấy đâu. Không cần. Không cần phải đợi đúng ngày mới cúng cho má, hồi hướng cho má. Cũng không cần đợi má về mình mới cúng.

Cái này mới bậy nè. Tàu họ có câu thề này “Nhật hữu sở tư, dạ hữu sở mộng” = ngày nghĩ cái gì nhiều thì đêm sẽ nằm thấy cái đó. Mình là người Việt, chịu ảnh hưởng văn hóa Tàu, ba cái vụ vàng mã. Tối nằm mơ thấy má về, má nói má lạnh lắm, thế là chuyện đầu tiên là chạy đi mua ba cái áo quần bằng giấy về đi đốt cho má. Mình là người Phật tử mình không có như vậy. Nha.

Tôi nhìn các vị tôi cũng mệt lắm rồi.

Tôi chỉ kết thúc lại một chuyện thôi. Ngày Vu Lan chính là ngày tri ơn. Và đã là tri ơn thì có nhiều đối tượng để mình tri ơn, trong đó, cha mẹ và đức Phật là nổi bật, chỉ vậy thôi.

Xin chúc đại chúng một mùa Vu Lan an lạc.

XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỰ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN.
